

Arrest

nr. 188 025 van 6 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. C. H. M. BACKERRA, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

1.2. Op 19 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij het visum geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

- *Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.*

U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

- *Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste. Gezien de familieband niet werd bewezen, wordt de volgende berekening toegepast: 1.000 euro (basis) + 200 euro (per uitgenodigde persoon) +150 euro (per persoon ten laste).*

- *Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf*

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

- *Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

Betrokkene toont onvoldoende vaste banden aan met haar land van origine en levert geen voldoende waarborgen die de terugkeer naar haar land van origine garanderen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht van artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen, van artikel 32.1.a) ii) en iii) en 32.1.b) van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode).

Na een theoretisch betoog betreffende voormelde bepalingen en beginselen betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan en zij is bovendien niet gesteund op de criteria van artikel 32.1 .b van de Verordening.

Als motief wordt aangeduid : Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

Als motivering wordt verder gegeven:

'betrokkene verklaard op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Heit reisdoel wordt dus niet gestaafd.'

Verzoekster meent voldoende te hebben aangetoond dat referente haar dochter is en zij voor een bezoek aan haar dochter en kleinkinderen in het bezit wil worden gesteld van een visum kort-verblijf.

Als motief wordt aangeduid: U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst.'

Verzoekster meent dat nu haar dochter en schoonzoon over voldoende middelen van bestaan beschikken om haar reis en verblijf te bekostigen, haar verzoek om een visum kort-verblijf niet vanwege het ontbreken van voldoende middelen van bestaan geweigerd had mogen worden.

Als motief wordt aangeduid: 'uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.'

Als motivering wordt dan verder gegeven :

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Betrokkene toont onvoldoende vaste banden aan met haar land van origine en levert geen voldoende waarboren die de terugkeer naar haar land van origine garanderen

De beslissing motiveert niet in het kader van artikel 32.1 .b van de visumcode. Dit artikel geeft als criterium het begrip 'indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangehaalde visum.

Ten eerste motiveert de bestreden beslissing niet vanuit het begrip 'redelijke twijfel', maar vanuit het begrip dat verzoeker 'zijn wil niet heeft aangetoond om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van het visum'. Dit zijn twee verschillende criteria. Het is niet omdat het standaardformulier (bijlage VI bij visumcode) dit begrip aanduidt dat het ook in overeenstemming is met de wet, en in casu met het begrip van artikel 32,1 .b.

'Redelijke twijfel' en 'de wil niet aantonen' zijn twee verschillende begrippen. Redelijke twijfel is een beoordeling vanuit de Staat. 'De wil niet aantonen' legt een verplichting op aan betrokkene. Die verplichting is niet opgenomen in artikel 32.1.b van de visumcode.

Referent heeft zich garant gesteld voor de terugkeer van verzoekster naar Nigeria.

Een motivering die in geen relatie staat tot de wettelijke criteria is een niet pertinente motivering. (zie I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p.152-153)

De beslissing schendt op die wijze artikel 32.1 .b van de visumcode, en meer algemeen de motiveringsverplichting."

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel in bestuurszaken en van artikel 32.1.b van de Visumcode. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"De beslissing dient ook specifiek te worden beoordeeld in het kader van de hogere rechtsnormen opgenomen in het EVRM.

Deze normen prevaleren op de norm van de visumcode.

Bij de beoordeling van de visumaanvraag dient bijgevolg rekening te worden gehouden met de vermelde rechten en vrijheden.

De bestreden beslissing doet dit niet.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven.

Verzoekster wenst haar dochter en kleinkinderen te bezoeken die zij al vijf jaren niet heeft gezien.

In casu schendt de weigeringsbeslissing deze bepaling.

Er diende minstens een afweging te gebeuren van deze hogere rechtsnormen tegen het begrip 'redelijke twijfel'. Deze afweging is niet aanwezig.

Er is bijgevolg een schending van de in het middel vermelde norm.”

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, vastgesteld dat (i) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, daar de verzoekende partij verklaart op familiebezoek te willen komen maar er geen bewijs van verwantschap werd voorgelegd, zodat het reisdoel niet gestaafd is, dat (ii) niet aangetoond werd dat de verzoekende partij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het herkomstland of de doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, daar de tenlasteneming ontvankelijk is, doch geweigerd daar de garant onvoldoende solvabel is om haar ten laste te nemen, waarna uiteengezet wordt waarom zo wordt geoordeeld en daar er geen of onvoldoende bewijzen zijn voor de financiële dekking van het verblijf en dat (iii) het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, daar er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf gezien zij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en zij onvoldoende vaste banden met haar land van origine aantoonde en geen voldoende waarborgen levert dat die de terugkeer naar haar land van origine garanderen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr.105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 32 van de Visumcode.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met

het oog op weigering van toegang signaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening."

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum geweigerd werd op grond van artikel 32 van de Visumcode. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het visum geweigerd werd omdat vastgesteld werd dat:

(i) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond,

(ii) niet aangetoond werd dat de verzoekende partij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het herkomstland of de doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen,

(iii) het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

Deze vaststellingen betreffen de omstandigheden voorzien in artikel 32.1.a) ii) en iii) en artikel 32.1.b) van de Visumcode, zodat de verzoekende partij geenszins dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing niet gesteund is op artikel 32.1.b) van de Visumcode.

3.7. Betreffende het motief dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, daar de verzoekende partij verklaart op familiebezoek te willen komen maar er geen bewijs van verwantschap werd voorgelegd, zodat het reisdoel niet gestaafd is, meent de verzoekende partij dat zij voldoende heeft aangetoond dat referente haar dochter is en zij voor een bezoek aan haar dochter en kleinkinderen in het bezit wil worden gesteld van een visum kort verblijf.

Met het louter stellen dat zij wel voldoende heeft aangetoond dat referente haar dochter is weerlegt de verzoekende partij het motief dat zij geen bewijs van verwantschap heeft voorgelegd niet. Immers het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met een motief van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan. Zij laat na aan te tonen op welke wijze zij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt, voldoende heeft aangetoond dat referente haar dochter is. De Raad stelt bovendien vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald onderhavig verzoekschrift van 16 juni 2015 (onder '1. feiten en retroacten') blijkt dat de verzoekende partij de geboorteakte nog dient over te maken. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekende partij bij haar aanvraag slechts een introductiebrief, een handgeschreven uitnodiging en een garantstelling voorlegde waarin gesteld werd dat de verzoekende partij haar dochter wenste te bezoeken. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde foutief of kennelijk

onredelijk oordeelde dat de verzoekende partij geen bewijs van verwantschap heeft voorgelegd, noch foutief of kennelijk onredelijk oordeelde dat aldus het reisdoel niet wordt gestaafd waardoor het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij bij onderhavig verzoekschrift voor de eerste maal documenten voorlegt waaruit de verwantschap tussen haar en haar meerderjarige dochter dient te blijken, stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij terecht zou zijn en de band van verwantschap wel degelijk werd aangetoond, dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij eveneens heeft overwogen dat niet aangetoond werd dat de verzoekende partij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het herkomstland of de doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen en dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld – motieven die elk op zich determinerend zijn voor het weigeren van een visum kort verblijf op grond van artikel 32 van de Visumcode – zodat haar kritiek gericht is tegen een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.8. Betreffende het motief dat niet aangetoond werd dat de verzoekende partij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het herkomstland, stelt de verzoekende partij dat zij meent dat nu haar dochter en haar schoonzoon over voldoende middelen van bestaan beschikken om haar reis en verblijf te bekostigen, haar verzoek om een visum kort verblijf niet vanwege het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen had mogen geweigerd worden.

Met het louter stellen dat haar dochter en schoonzoon wel over voldoende middelen van bestaan beschikken om haar reis en verblijf te bekostigen, weerlegt de verzoekende partij het motief dat zij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het herkomstland niet. Immers het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met een motief van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de voorgelegde tenlasteneming geweigerd wordt daar de garant onvoldoende solvabel is om haar ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste, waarbij gewezen wordt op de toegepaste berekeningswijze en dat geen of onvoldoende bewijzen van financiële dekking voor het verblijf voorlagen waardoor kan gesteld worden dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond *“over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen”*.

In zoverre de verzoekende partij bij onderhavig verzoekschrift allerlei documenten voorlegt waaruit de solvabiliteit van de garant dient te blijken (loonstrook van de meerderjarige dochter bij PostNL en allerlei documenten betreffende het AOW-pensioen, de pensioenaanvraag, het eigen bedrijf, de eigen woning en de uitgestelde lijfrente van de echtgenoot van de meerderjarige dochter van de verzoekende partij), stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een

bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.9. Betreffende het motief dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, daar er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf gezien zij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en zij onvoldoende vaste banden met haar land van origine aantoonst en geen voldoende waarborgen levert dat die de terugkeer naar haar land van origine garanderen, argumenteert de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet motiveert in het kader van artikel 32.1.b) van de Visumcode, dat dit artikel als criterium geeft het begrip *“indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangehaalde visum”*, dat de bestreden beslissing niet motiveert vanuit het begrip ‘redelijke twijfel’ maar vanuit het begrip dat de verzoekende partij ‘zijn wil niet heeft aangetoond om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van het visum’, dat dit twee verschillende criteria zijn, dat het niet is omdat het standaardformulier dit begrip aanduidt dat het ook in overeenstemming is met de wet, *in casu* met het begrip van artikel 32.1.b) van de Visumcode. De verzoekende partij herhaalt dat ‘redelijke twijfel’ en de ‘wil niet aantonen’ twee verschillende begrippen zijn, dat redelijke twijfel een beoordeling is vanuit de staat en dat de wil niet aantonen een verplichting oplegt aan de betrokkene, een verplichting welke niet opgenomen is in artikel 32.1.b) van de Visumcode. De verzoekende partij wijst er nog op dat de referent zich garant heeft gesteld voor een terugkeer naar Nigeria.

Artikel 32.1.b) van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

(...)

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Met haar kritiek gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt geenszins gesteld dat de verzoekende partij ‘zijn wil niet heeft aangetoond om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van het visum’, doch wel dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, daar er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf gezien zij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en zij onvoldoende vaste banden met haar land van origine aantoonst en geen voldoende waarborgen levert dat die de terugkeer naar haar land van origine garanderen. Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk om welke redenen de verwerende partij redelijke twijfels had omtrent het voornemen van de verzoekende partij om voor het verstrijken van het visum terug te keren naar het herkomstland.

De verzoekende partij betwist de motieven dat zij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en zij onvoldoende vaste banden met haar land van origine aantoonst, niet.

Door het enkel stellen dat de referent zich garant heeft gesteld voor haar terugkeer naar Nigeria, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, daar er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf gezien zij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en zij onvoldoende vaste banden met haar land van origine aantoonst en geen voldoende waarborgen levert dat die de terugkeer naar haar land van origine garanderen, niet. De verzoekende partij toont niet aan, door louter te stellen dat de referent zich garant stelde voor haar terugkeer naar Nigeria, dat de gemachtigde foutief of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat zij, onder meer onder verwijzing naar het feit dat zij niet kan aantonen over voldoende en regelmatige inkomsten

te beschikken uit een legale winstgevende activiteit en onvoldoende vaste banden met het herkomstland aantoon, geen voldoende waarborgen levert die een terugkeer naar het herkomstland garanderen.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 32.1.a) ii) en/of iii) en/of artikel 32.1.b) van de Visumcode wordt aangetoond.

3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij beperkt zich er toe te stellen dat zij haar dochter en kleinkinderen wenst te bezoeken die zij al vijf jaar niet heeft gezien.

De Raad wijst er op dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven met haar dochter en kleinkinderen betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve

banden) (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). *In casu* blijkt volgens de Raad geen graad van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar meerderjarige dochter of schoonzoon of kleinkinderen die verder gaat dan de gewone affectieve banden.

De verzoekende partij beperkt zich er toe te stellen dat zij haar dochter en kleinkinderen wenst te bezoeken die zij al vijf jaar niet heeft gezien. In het onderdeel '1. Feiten en retroacten' voert de verzoekende partij aan dat zij financieel wordt bijgestaan door haar dochter vanuit Nederland. Echter stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een 'Toelichting voor visum Moeder A.I.O. (...)', waarin staat dat circa 10 keer per jaar een bedrag voor levensonderhoud gestuurd wordt tussen de 70 en 200 euro, zoals blijkt uit de bijgaande stortingen. De Raad stelt echter vast dat uit de bijgaande kopies van stortingen via Western Union blijkt dat de stortingen gebeuren door de meerderjarige dochter van de verzoekende partij, doch geenszins dat de overschrijvingen gebeuren naar de verzoekende partij. Voorts staat in de toelichting nog dat de verzoekende partij woont in een huis dat eigendom is van de dochter, doch worden hier geen bewijzen van bijgebracht, zodat het een loutere bewering betreft. De verzoekende partij legt aldus geen bewijzen voor waaruit een situatie van afhankelijkheid ten aanzien van haar dochter zou blijken. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij aan de verwerende partij stukken heeft voorgelegd waaruit een eventuele situatie van afhankelijkheid blijkt ten aanzien van haar dochter of haar kleinkinderen.

Er dient te worden besloten dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partij met haar dochter en kleinkinderen niet werd aangetoond. Een onderzoek naar de voorwaarden uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet vereist.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER